

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XVII Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Andrzejewski /spr./

Sędziowie: SSO Małgorzata Susmaga

SSO Dorota Maciejewska-Papież

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Haliny Pągowskiej

po rozpoznaniu dnia 13 stycznia 2016 roku

sprawy **R. B., P. S.**

oskarżonych z art. 270 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego R. B. i oskarżonego P. S.

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 29.05.2015 r., wydanego w sprawie o sygn. VI K 1681/13

1. przy przyjęciu na podstawie art. 4 § 1 kk, iż czyn przypisany oskarżonym stanowi przestępstwo kwalifikowane na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. - Kodeks karny (Dz. U. nr 13 poz. 94 z 1969 r. z późn. zm.) z art. 265 § 1 kk i art. 11 § 1 kk w zw. z art. 205 § 1 kk i w zw. z art. 10 § 2 kk – na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk uchyła zaskarżony wyrok i umarza postępowanie karne wobec P. S. i R. B.;

2. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Dorota Maciejewska-Papież Jerzy Andrzejewski Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uznał oskarżonych P. S. i R. B. za winnych przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. popełnionego w styczniu i lutym 1997 r. (k. 1121-1122).

Wyrok ten w całości na korzyść, zaskarżyli: obrońca oskarżonego R. B. oraz oskarżony P. S. (k. 1144- 1150, k. 1152), wnosząc o uniewinnienie obu oskarżonych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wniesienie obu apelacji skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania - z uwagi na przedawnienie karalności czynu.

Przypomnieć należy, że obecnie obowiązujący kodeks karny wszedł w życie z dniem 1 września 1998 r., natomiast czyny zarzucone oskarżonym zostały popełnione jeszcze w roku 1997 r. To obligowało Sąd Rejonowy do oceny, zgodnie z art. 4 § 1 k.k. która ustawa jest względniejsza dla sprawców. W myśl tego przepisu, jeżeli w czasie orzekania

obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Analiza treści przepisów art. 286 § 1 k.k. z 1997 r. oraz art. 205 § 1 k.k. z 1969 r. wskazuje, że poprzednio obowiązujący kodeks za przestępstwo oszustwa przewidywał sankcję łagodniejszą tj. karę pozbawienia wolności do lat 5, a nie do lat 8 – jak kodeks obecnie obowiązujący. Sankcja za przestępstwo fałszerstwa w przypadku obu kodeksów była analogiczna, do 5 lat pozbawienia wolności. Niewątpliwie więc kodeks karny z 1969 r. zawierał regulacje korzystniejsze dla oskarżonych.

Z uwagi na rozpoznawanie apelacji po dniu 1.07.2015 r., kiedy to w życie weszła ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015 poz. 396), Sąd Okręgowy zobligowany był do rozważenia zmian w zakresie przedawnienia, zgodnie z art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k.

Kodeks karny w art. 101 § 1 pkt. 2a i 3 przewiduje dziesięcioletni okres przedawnienia dla czynów zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata a maksymalną 5 lat. Dodatkowo, ustawa w brzmieniu obowiązującym do dnia

30 czerwca 2015 r. przewidywała przedłużenie tego okresu o kolejne 10 lat. Natomiast nowelizacja ograniczyła przedłużenie tego okresu jedynie o 5 lat (art. 102 k.k.).

Tak więc w trakcie rozpoznawania sprawy przez Sąd Rejonowy, przedawnienie przestępstwa przypisanego oskarżonym miało nastąpić w 2017 roku. Zmiana przepisów po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji spowodowała, że przestępstwo to uległoby przedawnieniu w 2012r., jednak z uwagi na dzień wejścia w życie znowelizowanych przepisów, skutek przedawnienia nastąpił dopiero w dniu 1 lipca 2015 r.

Z uwagi na powyższe Sąd Odwoławczy na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie umorzył.

Mając na względzie stwierdzone wyżej okoliczności Sąd Okręgowy - na podstawie art. 436 k.p.k. ograniczył rozpoznanie wniesionego środka odwoławczego, albowiem jest ono wystarczające do wydania orzeczenia. W ocenie Sądu Okręgowy brak jest przy tym podstaw do uniewinnienia oskarżonych. Apelacja oskarżonego P. S. nie wskazuje żadnych okoliczności uzasadniających stanowisko skarżącego w tym zakresie. Natomiast apelacja obrońcy oskarżonego B. stanowiła wyłącznie polemikę z argumentacją przedstawioną w uzasadnieniu przez Sąd I instancji. Autor apelacji przedstawił skonstruowany przez siebie stan faktyczny oraz ocenę dowodów odmienną od tej dokonanej przez Sąd Rejonowy, co jednak jak wiadomo, jest dalece niewystarczające dla podważenia zaskarżonego orzeczenia.

W tym miejscu należy przypomnieć powszechny już pogląd, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada logicznemu rozumowaniu lub wskazaniom wiedzy. Zarzut ten nie może więc sprowadzać się jedynie do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. Kodeks postępowania karnego. Komentarz pod red. P. Hofmańskiego, tom II, Warszawa 1999, s. 546 i powołane tam orzecznictwo). Skarżący wymogowi temu nie sprostał.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w punkcie 2. wyroku, obciążając nimi Skarb Państwa, albowiem zgodnie z dyspozycją przepisu art. 632 pkt. 2 k.p.k. (który na podstawie art. 634 k.p.k. znajduje odpowiednie zastosowanie do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze), w razie umorzenia postępowania w sprawach z oskarżenia publicznego koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Dorota Maciejewska- Papiież Jerzy Andrzejewski Małgorzata Susmaga